

Ladislav Kubíček

Pohraničí

Novým Městem mé životní drama nekončilo. Strana potřebovala obvodního lékaře do pohraničí, do pohraničního pásma u rakouských hranic. Nikdo tam z lékařů nechtěl jít: byl to „zapadák“, daleko od kulturního světa, pobyt tam byl vázán na povolení, jinak se tam nesmělo a všechno hlídali pohraničníci. Byla mně svěřena důvěra a já jsem se cítil poctěn. Otevřeně jsem však poukázal na svoje náboženské přesvědčení, že si dovedu představit, jaké bude pozdvižení, když půjdu v neděli do kostela. Aby si to soudruzi dobře promysleli, že je na to upozorňuji.

„Nic se nebojte, soudruhu doktore. To jsme všechno promýšleli. Tam je totiž farář, který je denně v hospodě, tam není co pokazit!“ „No dobře, ale upozornil jsem vás.“

Nastoupil jsem. Ordinace byla v hezké vilce na konci městečka, odkud jsem viděl přímo do Rakouska. Měl jsem hezky vybavenou ordinaci s rentgenem, mohl jsem si tam vést všechny poradny. Když se těhotné dověděly, že jsem porodník a jsem ochoten chodit k porodům, chtěly všechny rodit doma. Lidé mě tam měli rádi a v zimním období jsem dva měsíce jedl jen zabíjačkovou polévku a jitrnice už jsem nestačil sníst. Měl jsem zvláštní povolení a mohl jsem chodit těsně vedle hraničních drátů. Taková důvěra.

Avšak zase se schylovalo k bouři. Chodil jsem normálně do kostela, s panem farářem jsem navázal přátelský kontakt - a pan farář přestal pít. Jenže tím jsem si pokazil svůj kádrový posudek! A druhá věc: v rámci stěhování a nástupu do nového okresu jsem se musel přihlásit na všech okresních institucích, mimo jiné i na okresní vojenské správě. Tam s údivem jedna důstojnice zjistila, že jsem obyčejný voják, že nejsem důstojník a že jsem ve vojenské knížce veden jako sběrač raněných.

„To takhle nemůžeme nechat! Jste lékař, musíme z vás udělat důstojníka!“

„O to se pokoušeli i jinde a nepodařilo se jim to.“

„Vsad'te se, že se nám to podaří!“ „Tak se vsad'me!“

Asi by to opravdu nebyl problém povýšit mě z pro-stého vojína hned na důstojníka, ale přece jenom se nemohly obejít stranické předpisy a já jsem musel projít prověrkou. Obdržel jsem předvolání a při prověrce jsem dostal jedinou otázku: „Co byste dělal, kdyby se přes hranice dostal z Vatikánu tajný biskup a objevil se u vás?“

„Já tady přece nejsem na to, abych vám hlídal hranice a zjišťoval u svých pacientů, co je kdo zač - snažil jsem se

vyhnout přímé odpovědi, která by mohla být rozhodující pro mé bytí a nebytí v pohraničí.

„No dobře, ale kdyby se to přece jen nějak stalo, co byste dělal?“

„Kdybych zjistil, že je to opravdový biskup, tak bych si klekl a požádal o požehnání.“

„To nám stačí. To nám stačí.“

A bylo po prověrce a dodneška jsem obyčejný voják a sběrač raněných a důstojníkem jsem se nestal - i k mé lítosti, i k lítosti té úřednice na vojenské správě, která se se mnou vsadila, a sázku tím prohrála. Už si ani nevzpomínám, o co jsme se vsadili. Byla to vůle Boží, že jsem se tak vyjádřil? Nemohl jsem licoměrně říci, že bych zvedl telefon a zavola pohraničnický? Vždyť to byla stejné chytačka. Já se však přece jen cítím lépe jako obyčejný voják československé lidové armády, než abych v ní byl důstojníkem. Pohraničí jsem musel opustit a straničtí činitelé tam museli přijet uklidňovat občany, aby nedošlo ke vzpouře.

Jak slavit nedělní bohoslužbu v rodině liturgie domácí církve

<https://youtu.be/nXjfwGSluRU>

https://cbk.blob.core.windows.net/cms/ContentItems/30380_30380/modlitba-v-rodine-2ned-velikonoc.pdf

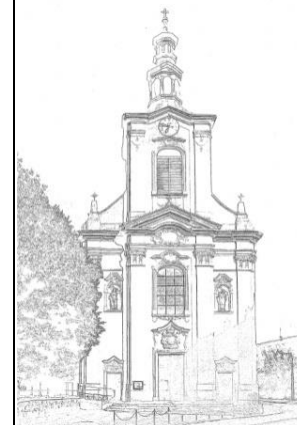
Když už bylo jasno, kdy se musím odstěhovat a že se už k hranici nedostanu, chodil jsem celou hodinu po pěšině pohraničnicků těsně kolem drátů a prosil o vnuknutí, jestli mám využít poslední šance a přes hranici utéci do svobodného světa. Měl jsem známé ve Vatikánu, měl jsem bratra v Austrálii, nebyl by problém se někde uchytit. Předtím mě jednou zastavil místní policajt a soukromě mně řekl, že už za tou mojí zahradou ležet nebude. Že už ví, že utéci nechci, a kdybych chtěl, že bych stejně utekl. Při té poslední „procházce“ u drátů mě nic nenapadlo, Bůh mlčel. Kdoví jak bych se rozhodl, kdybych věděl, že mě čeká kriminál, doly, kamenoprůmysl... Bylo mně ale jasné, že i mlčení je odpověď Boží.

A dnes je mně naprosto jasné, že i to vězení a vyhození ze zdravotnictví, ale i tajné kněžské svěcení bylo v plánu Božím, proto také nepadalo v úvahu utíkat.

(z knihy L. Kubíček: *Vůle Boží – zbožná fráze?*)

Václav č. 16 (2020)

19. 4. 2020

Týdeník

římskokatolické farnosti
sv. Václava v Lovosicích
Zahradní 32/2
410 02 Lovosice
web: farnostlovosice.cz

2. neděle velikonoční

BOHOSLUŽBY BĚHEM TÝDNE

LOVOSICE

Kostel sv. Václava

Ne 9:30
Út 17:30
St, Čt 8:00
Pá 16:30

Modlitební skupina

Út 16:30

Okolní kostely

Podle situace budeme v
nejbližší době modifikovat
pořad nedělních
bohoslužeb na vesnicích.

- Vzhledem k situaci **nadále není možné konat veřejné bohoslužby, do 27.4.20 tedy mše svaté** sloužím soukromě v obvyklém čase a na obvyklých místech. Pokud vám to časové možnosti dovolují, připojte se ke mně duchovně z domova. **Kostely mohou být otevřeny, můžete přicházet soukromě se pomodlit. Já jsem připraven na individuální setkání ve farní kapli či v kostele.** Těž je možné, abych vás navštívil doma a udělal například svátost pomazání nemocných.
- rozhodnutí Vlády ČR: **bohoslužeb se bude moci účastnit od 27. dubna max. 15 osob**, od 11. května **30 osob** a od 25. května **50 osob**, a to za dodržení hygienických pravidel či rozestupů platných kvůli šíření koronaviru. **Úplný konec omezení** by měl nastat od 8. června.

Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci

Vyprávění Poutníka o blahodárném působení Ježíšovy modlitby – Slepec

Pocíval jsem jakoby hlad po modlitbě, silnou potřebu důvěrné modlitby, už druhý den jsem neměl možnost samoty a mlčení. Pocíval jsem v srdci jakousi záplavu, která hrozila prolomit se a rozlít se do všech údů. Ale jak jsem ji zadržoval, propukla v srdci silná bolest - avšak jaksi příjemná, žádající mlčenlivé ztišení a nasycení modlitbou. Tu jsem pochopil, proč ti, kdo dosáhli opravdové spontánní vnitřní modlitby, utíkali od lidí a ukrývali se do anonymity. Také jsem pochopil, proč ctihodný Hesychius i duchovní a prospěšnou rozmluvu, avšak neuměřenou nazývá tlacháním, jak praví i sv. Efrém Syrský: Dobrá řeč stříbro, mlčení zlato. Po zvážení toho všeho jsem odešel do chudobince. Tam všichni po obědě odpočívali. Zalezl jsem do podkroví, ztišil jsem se, odpočíval a modlil se. Když žebráci vstali, vyhledal jsem slepého a zavedl ho za zahradu. V odloučenosti jsme se posadili a začali rozmlouvat.

Řekni pro Boha, pro duchovní užitek, ty konáš Ježíšovu modlitbu? - Konám ji bez přestání už dlouho.

Co při tom pocítuješ? - Jen, že ve dne ani v noci nemohu být bez modlitby.

Jakým způsobem ti Bůh zjevil tuto činnost? Podrobně mi to, milý bratře, vysvětlí.

Tedy poslyš! Byl jsem zdejší řemeslník, vydělával jsem si chléb krejčovskou prací, chodil jsem do jiných gubernií po vesnicích a šil jsem sedlákům šaty. V jedné vesnici jsem strávil dlouhý čas u mužika šitím pro jeho rodinu. Některý sváteční den jsem uviděl na policích tři knihy a ptám se: Kdo u vás čte? Nikdo, odpověděl mi. Té knihy jsou po mém strýci, on byl gramotný.

Vzal jsem jednu knihu, namátkou jsem ji otevřel a četl - pamatuji si to jako nyní - tato slova: Neustálá modlitba je vzývat jméno Boží vždy, ať kdo rozmlouvá, nebo sedí, nebo chodí, nebo pracuje, nebo jí, nebo koná něco jiného. Na každém místě a v každé době je třeba vzývat Boží jméno. Když jsem to přečetl, pomyslel jsem si, že je to pro mne celkem příhodné. Začal jsem při své práci konat modlitbu šeptem a zalíbilo se mi to. Moji spolubydlící to zpozorovali a začali se mi posmívat: Jsi čaroděj, že stále šeptáš? Nebo něco zaříkáváš?

Abych to skryl, přestal jsem ševelit rty a začal jsem konat modlitbu pouze jazykem. Nakonec jsem modlitbě tak přivykl, že ji ve dne v noci pronáší jazyk sám a mně je to příjemné. Dlouho jsem tak chodil, pak jsem najednou zcela oslepl. V naší rodině skoro všichni trpíme oční chorobou. Náš spolek mě vzhledem k mé chudobě poslal do chudobince v našem guberniálním městě Tobolsku. Nyní se tam chystám. Hospodáři mě zdrželi, protože mi chtějí dát povoz do Tobolska.

Jak se jmenovala ta kniha, kterou jsi četl? Nebylo to Dobrotoljubije?

Opravdu nevím, nedíval jsem se na titulní list.

Přinesl jsem svoje Dobrotoljubije. vyhledal jsem ve čtvrtém díle u patriarchy Kalista ta slova, která mně říkal z paměti, a začal jsem číst.

To je ono, vykřikl slepý, len čti, bratře, to je velmi dobré.

Když jsem došel k té straně, kde je psáno, že je třeba modlit se srdcem, začal na mě naléhat: Co to znamená? A jak se to dělá?

Řekl jsem mu, že veškeré učení o modlitbě srdce je podrobně vyloženo v této knize, v Dobrotoljubiji. Vroucně mě žádal, abych mu vše přečetl.

Víš, jak to uděláme, řekl jsem. Kdy se chceš vydat do Tobolska? - Třeba hned, odpověděl.

1 já uvažuji, že se zítra vydám na cestu. Půjďme spolu a já ti přečtu všechno, co se týká modlitby srdce. A ukážu ti způsob, jak najít místo v srdci a vejít v něj.

Ano, ale co povoz? - zeptal se.

Ech, na co ti je povoz, nevíš jak daleko je do Tobolska? Jen půldruhého sta verst. Půjďme klidně, a víš, jak dobře se jde ve dvou. Za chůze budeme moci rozmlouvat a číst o modlitbě. Tak jsme se dohodli. ...

Šli jsme se slepcem, šli jsme zlehka a pomalu, deset až patnáct verst denně. Zbytek času jsme proseděli na osamělých místech a četli jsme Dobrotoljubije. Přečetl jsem mu vše o modlitbě srdce v tom pořadí, které mi ukázal můj zesnulý starc, tj. začal jsem z knihy Nicefora Hesychasty, Řehoře Sinajského a tak dále. S jakou touhou a pozorností to vše poslouchal a jak se mu všechno líbilo a těšilo ho! Pak mně začal klást otázky o modlitbě, na které můj rozum nestačil. Po přečtení důležité části z Dobrotoljubije mě začal snažně prosit, abych mu přímo ukázal způsob, jak myslí nalézt srdce, jak do ní uvést božské jméno Ježíše Krista a jak se modlit srdcem. Začal jsem mu vysvětlovat: Ty nic nevidíš, ale přece si můžeš v mysli představit to, co jsi dříve vídal, tj. člověka, nebo nějakou věc, nebo nějakou

část svého těla, například ruku nebo nohu. Můžeš si je tak živě představit, jako by ses na ně díval, a můžeš na ně obrátit i svoje slepé oči? - Mohu, odpověděl slepý.

Zrovna tak st představ svoje srdce, obrať svoje oči, jako by ses na ně díval skrze hrud', a co nejživěji si je představ. Pozorně naslouchej, jak bije, úder za úderem. Když se tomu přizpůsobíš, nepřestávej hledět na srdce a ke každému úderu připoj slova modlitby. Tak s prvním úderem si řekni nebo pomysli Pane, s druhým Ježíši, se třetím Kriste, se čtvrtým smiluj se a s pátým nade mnou, a to opakuji několikrát. Půjde ti to snadno, protože jsi už zvládl začátek a přípravu k modlitbě srdce. Potom, až tomu přivykneš, začni konat celou Ježíšovu modlitbu srdcem spolu s dýcháním, jak učí Otcové, to znamená, při vdechu řekni nebo si myslí: Pane ležíš! Kriste, a při výdechu: smiluj se nade mnou! Věnuj se tomu často a dlouho. Brzy pocítíš lehkou a příjemnou bolest u srdce, pak v něm ucítíš teplo, jak se rozlévá. Tak, s pomocí Boží, dosáhneš spontánní vnitřní modlitby srdce. Při tom se však vždy vyvaruj představ v mysli a jakýchkoli dotírajících myšlenek. Nepřijímej žádné podněty představivosti, neboť svatí Otcové přísně přikazují během vnitřní modlitby zachovávat nevidomost, abychom neupadli do klamu.

(úryvek z knihy Upřímná vyprávění Poutníka svému duchovnímu otci)

* pozn.: Dobrotoljubije vyšlo pod názvem **Filokalie**, Centrum Aletti, Olomouc 2019

Richard Rohr Kráčct v Duchu

Když už od života nic neočekáváš, jsi ve všech praktických ohledech ateistou. Jestliže už nejsi otevřen tomu, abys dělal něco nového, abys viděl a cítil novým způsobem staré věci, mohl bys toho stejně dobře nechat. Vždycky zbývá více Ducha, kterého bys měl přijmout, jinak bys tu už ani chvíli nebyl.

Zkušenost s Duchem je nezasloužený, pouhý dar, nový celek, větší než suma všech částí. Vynáší nás z nás samých i nad nás, navzdory nám samým. Je to radikální milost. Kráčct v Duchu znamená, že dovolíš, abys byl uchvácen Bohem a byl přiveden do daleko širšího světa smyslu.

(meditace pro 2. neděli velikonoční)